

PRÒXIM ORIENT: QUI NO VOL LA PAU?

Emilio Menéndez del Valle

Ambaixador d'Espanya i eurodiputat socialista

Ponència transcrita. Pronunciada en castellà

Parlaré aquesta tarda del que està passant a Palestina i del que està passant entorn a Palestina. En realitat crec que hi ha alguns governs importants que han aconseguit sumir-nos en una etapa excessivament bel·licista de les relacions internacionals utilitzant com a paraigües, o com a pretext, o com a raó, el famós 11 de setembre a dos nivells. A nivell global l'actual etapa està protagonitzada pel govern nord-americà i concretada fa mesos mitjançant aquest discurs demagògic de l'eix del mal, ja saben, Iraq, Iran, Corea del Nord. L'Administració Bush, pel que sembla, ha decidit iniciar el seu assetjament a l'Iraq, si bé és cert que el règim de Saddam Husein li ha posat fàcil. A nivell regional, hi ha dos focus de conflicte, un és Pròxim Orient, l'altre la potencialment explosiva situació entre l'Índia i el Pakistan. Convé dir, tot i que sigui de passada, que en ambdós casos o, millor dit, en aquests dos casos que menciono i el que he dit a nivell general hi ha un factor comú que és el factor islàmic. Ara bé, un d'aquests dos focus regionals de conflicte, el del Pròxim Orient, multiplica des del meu punt de vista la seva perillositat en les relacions internacionals perquè apareix en escena un valor afegit. Aquest valor no és altre que la conjunció i complement de dues voluntats polítiques, la de Bush, president dels Estats Units, i la del primer ministre d'Israel, Sharon, adequadament coordinades per crear un *crescendo* de tensió i conflictivitat no ja al Pròxim Orient, en el Mitjà, a l'Orient en general.

En la meva opinió, si l'única potència resultant de la postguerra freda, els Estats Units, aconsegueix acovardir aquest bell projecte que és la Unió Europea, almenys en la seva vessant PESC, en la vessant política exterior i de seguretat comuna, i si dos membres rellevants del Consell de Seguretat de Nacions Unides, la Xina i Rússia, cedeixen al xantatge que l'Administració Bush està posant en marxa, si cedeixen per egoïsmes particulars, l'obscuritat dels quals, i m'estic referint al petroli, salta a la vista, la societat internacional començarà a saber a què atènyer-se. De qualsevol manera, des del meu punt de vista, ha de quedar clar que el problema no consisteix tant en la fortalesa dels Estats Units sinó en la debilitat de la Unió Europea, que és encara incapaç de parlar amb una sola veu.

En l'actual situació del Pròxim Orient es fa patent la prepotència i arrogància del fort, immisericordiosament recolzat pel govern d'aquesta única superpotència que he esmentat, davant tot un poble, el palestí, que es defensa com pot d'una ocupació i d'una reocupació militar d'uns territoris suposadament autònoms que la comunitat internacional, Europa inclosa, ha estat fins ara incapaç d'impedir. La falta de vergonya del govern d'Israel, almenys de l'actual govern d'Israel –i fixin-se que no confonc mai l'Estat d'Israel amb els governs que democràticament i malauradament elegeix de vegada en vegada-, la falta de vergonya de l'actual govern d'Israel i el seu cinisme davant les nombroses resolucions internacionals que sistemàticament incompleix és notòria. S'obliga a països com l'Iraq a que compleixi resolucions de Nacions Unides, i es fa bé, però no es manté el mateix arrasador per exigir al govern d'Israel perquè també compleixi les resolucions que veritablement incompleix. En fi, el menyspreu

davant tot sistema jurídic de regulació dels comportaments individuals i col·lectius és també notori.

Bé, doncs aquest és el panorama internacional en el qual vull situar la xerrada d'avui, una xerrada que a propòsit ha estat titulada *Qui no vol la pau al Pròxim Orient?*. Des del meu punt de vista la resposta és fàcil, ni Bush ni Sharon volen la pau. Els hi aniré explicant, perquè des del meu punt de vista modest, però que és un punt de vista com qualsevol altre, és a dir, espero que respectable, el rebuig de la pau i la recerca de la guerra són claus dels seus respectius interessos, no volen la pau a Palestina, no la volen a l'Iraq, no la volen a Iran, volen redissenyar a la força el mapa de tot l'Orient Mitjà. La tesi que sostinc és la següent: mentre la Unió Europea i altres subjectes internacionals fan propostes de pau, tot i que sense pressionar Israel perquè triï aquesta via, la de la pau, Sharon, és a dir, el primer ministre d'Israel, insisteixo, no Israel, avança en el camí que allunya cada vegada més clarament aquesta zona de la pau. La retòrica, les paraules són una cosa, els fets una altra, però s'ha d'assenyalar que Sharon tendeix a dir el que farà i a fer el que ha dit, d'aquí que la complicitat dels que pretenen ignorar el que diu sigui, al meu parer, encara més manifesta.

Quin és el projecte de Sharon? Doncs mirin, des del meu punt de vista, l'actual primer ministre d'Israel ha estat sempre conseqüent, ha defensat des de fa dècades una política clarament antipalestina, aquí que la responsabilitat d'aquells que s'entesten en fer oïdes sordes a la realitat que tenen davant sigui encara major. Permetin-me estudiar, no detingudament però amb una mica d'atenció, el cas de Sharon. Fixin-se que a l'abril de 2001, tot just un parell de mesos després de la seva victòria electoral democràticament aconseguida, declara al diari *Haaretz* d'Israel –el citat diari, com a punt de referència, és com *El País* guardant les distàncies- diu al seu entrevistador a l'abril de 2001, “la guerra de la independència no ha acabat”. No ha canviat, perquè l'entrevistador havia fet unes reflexions abans referint-se al seu paper de 1982 a la invasió del Líban, sobre Sabra i Xatila, diu “no, no he canviat, segueixo sent el mateix”, paraules textuals en el diari *Haaretz* d'abril de 2001.

Analitzem ara el llarg periple bel·licista i de rebuig d'àrabs i dels palestins fins la seva culminació com a primer ministre d'Israel. El 1978, com a membre del govern, va votar contra els acords de pau de Camp David, o sigui, que el 1978 el senyor Sharon s'oposa als acords de pau entre Egipte i Israel, és la pau de Sadat-Beguín de 1978, l'altre gran acord de pau, els únics dos acords de pau aconseguits per Israel malgrat tot, amb grans dificultats i que es mantenen ara com un encaix de puntes de coixí. L'altre gran acord de pau aconseguït per Israel amb Jordània el 1994 va comptar també amb l'animositat de Sharon, que llavors era diputat i que en aquesta votació es va abstenir. En resum, l'actual primer ministre tampoc volia la pau amb Egipte ni amb Jordània. Com saben, 1982 és un any clau en la trajectòria de Sharon, com és sabut, en qualitat de ministre de Defensa del govern de Beguín envaeix Líban, tolera les matances de palestins a Sabra i Xatila a Beirut. Ja llavors Sharon tenia en ment la reorganització de l'Orient Mitjà, dic de l'Orient Mitjà a propòsit del sentit català i francès de la paraula, no em refereixo al Pròxim Orient, és a dir, al tema d'Israel-Palestina, sinó que es tractava de reorganitzar en el sentit més ampli la zona, entenguï's Palestina, Iraq, Líban, etc. Ja hi ha una coincidència estratègica en aquell moment amb el que es pretén ara amb l'Administració Bush. Saben molt bé que amb els falcons del Pentàgon, en concret Cheney, el viceprimer president dels Estats Units, i Rumsfeld, el ministre de Defensa, pretenen ara reorganitzar l'Orient Mitjà, insisteixo, el Mitjà no el Pròxim. Aquest redisseny estratègic és un caprici imperial que no té en compte evidentment les poblacions afectades però sí els interessos dels dissenyadors que, exposat públicament per Sharon al febrer de 1982 –els demano que tinguin en compte que tot el que estic dient està tret o bé dels butlletins oficials, o bé dels butlletins de les acadèmies militars d'Israel, no estic agafat amb agulles de cap, els hi estic donant cites concretes que estan perfectament documentades, tinguin vostès en

compte que no estic gratuïtament acusant de voluntats o d'idees que no puguin ser provades, només això, sinó que els cito la font de referència-. Al febrer de 1982 presenta el seu pla Sharon a l'Acadèmia Militar israeliana i el seu pla, que anomena gràficament "Operació Phinos", consistia en aquestes línies principals: 1r) s'ha d'establir un Estat Palestí fora de l'actual territori palestí ocupat per Israel, insisteixo, fora dels territoris palestins ocupats, això vol dir fora de la Palestina històrica, fora de l'Israel històric, fora dels territoris palestins ocupats per Israel, on? en territori jordà, és l'anomenada "Opció jordana" que diversos Estats Majors israelians i diversos governs han vingut considerant des de fa temps, es tracta d'establir-lo a Jordània, que té una població majoritàriament palestina d'origen, entorn el 65% o el 68%. El primer punt d'aquest pla Phinos és establir l'Estat palestí a Jordània. 2n) Deportació dels refugiats palestins del Sud del Líban fronterer amb Israel al nord de Jordània. 3r) "Impuls" de l'emigració palestina de Cisjordània i Gaza a aquest Estat palestí que es fundaria a Jordània. La idea seria impulsar l'emigració de tots els palestins possibles de la Palestina històrica, de l'Israel històric, cap a Jordània.

Doncs bé, avui dia, cercles israelians estan a l'espera precisament de que l'inefable president dels Estats Units, Bush fill, envaeixi l'Iraq perquè en aquesta confusió (riu revoltat...) poder promoure aquesta Operació Phinos, que des de 1982 està present als plans de Sharon. Si volen, això ja no està documentat, ho admeto, entraria en el regne de l'imaginable, no està documentat, els hi adverteixo, però hi ha gent a Israel que ho manté i a Estats Units també, que aquesta vegada intentaria que una vegada envaït l'Iraq i, potser, tampoc està confirmat, potser trossejat l'Iraq i convertit en dos o tres estats separats i independents, o bé fer la unitat d'Iraq que com a tal persistiria, o bé en algunes de les parts trossejades, per dir-ho així, tornar a repetir el que històricament va ser l'Iraq sota el Regne hachemita, és a dir, la colònia britànica de l'Iraq, o millor dir, l'entitat que els britànics van crear als anys 50 que va ser posada sota govern hachemí, la monarquia hachemita llavors descendia de tribus beduïnes nòmades originàries d'Aràbia, estic parlant dels anys 20 o 30 del segle anterior, i els britànics es van encarregar de crear un estat, Iraq, sota monarquia hachemita i un estat, la Transjordània, que després seria Jordània, governada per una altra branca de la monarquia hachemita. Com que la revolució va acabar amb la monarquia a l'Iraq i d'aquí va esdevenir-ne l'actual Estat d'Iraq, la idea seria, diguem-ne, tornar a reconstruir una monarquia hachemita unificada entre l'actual Jordània i aquest Estat d'Iraq que tornaria a passar sota control hachemita.

Aquest és el projecte de Sharon. Per dur a terme aquests propòsits, des del meu punt de vista, Sharon se serveix d'una estratègia múltiple, per una banda ha de fer impossible com sigui la constitució d'un Estat palestí que la comunitat internacional, la immensa majoria de la comunitat internacional i els Acords d'Oslo preconitzen. Això és, un Estat palestí a Palestina, entengui's per a aquells que no puguin tenir la informació ben precisa, que l'Estat de Palestina que els Acords d'Oslo preconitzen equival tan sols a una cinquena part de la Palestina històrica, és a dir, Oslo el 1993, amb ple acord del govern d'Israel d'aquella època, i de l'Autoritat Nacional Palestina, duen a terme un acord consistent en: volem crear un Estat palestí però només al 20% de la Palestina històrica, és a dir, que els palestins renunciïn a una part molt substancial de la Palestina que els hi hauria de correspondre i, de passada, recordo que fins a aquest moment només un 20%, una cinquena part, d'aquest 20% que es preveia com a Estat a fundar ha estat lliurat als palestins, les suposades autonomies que funcionen o funcionaven, perquè han estat reocupades per l'exèrcit d'Israel, aquestes autonomies aconseguides que, en realitat, són un grup de ciutats escapçades, separades, incomunicades entre sí, només havien aconseguit el 20% d'aquest 20%, i l'exèrcit d'Israel ha reocupat gran part d'aquestes suposades ciutats autònomes.

Doncs bé, un altre punt d'aquesta estratègia de Sharon consisteix en dificultar al màxim les possibilitats de negociació política entre israelians i palestins, dic de Sharon,

individualitzo Sharon, responsabilitzo Sharon. El pla és fer impossible la negociació política entre palestins i israelians per impedir que s'avanci cap el futur polític que podria portar a la pau i a la constitució d'un Estat palestí segur, tan segur com l'Estat d'Israel i fiable, tan fiable com ho és l'Estat d'Israel. Com es fa aquesta dificultat? Com es dificulten aquestes possibilitats de negociació política? Doncs molt fàcilment, es promou la radicalització extrema d'importants sectors palestins, com per exemple Hamas o Yihad Islàmica, es recolza indirectament. En un altre moment els israelians directament van intervenir en la creació de Hamas, quan l'ascens de l'OAP, de l'OAP laica, era tan evident que van fomentar, i així ho han reconegut honrosament alguns membres d'alguns governs anteriors al govern Sharon, promovent aquestes ja extremes organitzacions islàmiques palestines, Hamas i Yihad. A més, per facilitar els propòsits, Sharon promou l'enfonsament de l'Autoritat Nacional Palestina, del govern de l'embrió nascut dels Acords d'Oslo, promou la destrucció sistemàtica de les infraestructures, entre altres les infraestructures policials i, al mateix temps s'exigeix a Arafat que posi fi al terrorisme, sarcasme més gran no es pot pretendre, s'exigeix a un suposat Cap de govern, al qual es té presoner a Ramallah durant mesos i mesos, que posi fi al terrorisme i, al mateix temps, es liquida la possibilitat material perquè aquesta possible acció pogués ser duta a terme. Es bloqueja les poblacions palestines, se les sotmet a setge, no entren béns suficients, no entren aliments, es fa patir gana i s'arriba a situacions de desnutrició a molts dels territoris, sobretot a Gaza, el que, com poden vostès imaginar, porta a aquestes poblacions palestines a la desesperació política i social, a la fam insisteixo, a la frustració i, en conseqüència, posin-se vostès amb un esforç d'imaginació en el seu lloc, a la revolta permanent, sobretot situïn-se en un territori com Gaza, de 400 km² i milió i mig d'habitants, una franja de 60 km de llarg per 10 o 15 d'ample, que té uns dels índex de suïcidis més alts del món entre unes coses i altres.

Deixin-me que els comenti alguns punts més concrets d'aquests extrems que els hi estic relatant. Evidentment la manera més eficaç d'impedir la constitució d'un Estat palestí viable estriba no només en no desmantellar els centenars d'assentaments o colònies jueves, que estan per tot el territori palestí suposadament autònom, és a dir a Gaza i Cisjordània, i no només de l'autònom sinó que a més es continua amb la implantació d'aquestes colònies contra tota mena de declaracions del govern de Sharon i de governs anteriors, dels assentaments de colònies de jueus en territoris teòricament pertanyents a l'Autoritat Palestina en virtut dels Acord d'Oslo. Ha estat incessant, no ha parat de créixer, això ho ha fet Sharon i ho ha fet Sharon i ho ha planificat des de fa almenys 25 anys, insisteixo que tot això són dades comprovables. Ho ha fet des de les diferents funcions governamentals que ha tingut, ho ha fet com a ministre de diferents governs, ho ha fet com a funcionari, ha mantingut aquest pla com a línia conseqüent de la seva línia política. La radicalització política dels palestins ha estat programada, insisteixo, com una estratagema que impedeixi la convocatòria d'una autèntica mera negociació política entre uns i altres, és a dir, que impedeixi l'aparició d'un horitzó polític perquè no només es tracta, i això és molt important, que existeixi un horitzó de seguretat, que no hi hagi atemptats suïcides, que no hi hagi morts, però que tampoc hi hagi assassinats extrajudicials, que no hi hagi invasions dels tancs d'Israel, l'horitzó de seguretat és molt important, però adonin-se que aquest horitzó de seguretat sempre tapa l'horitzó polític, i l'horitzó polític, la necessitat d'asseure's a una taula per negociar políticament desapareix o, millor dir, no permet Sharon que aparegui perquè és clar, en el moment en què apareix la discussió política el final de Sharon és pròxim.

Fixin-se en la manera en què Sharon ha impedit aquesta negociació política. Ha estat des del començament. Per exemple, un exemple concret, una precondition que va imposar amb la complicitat de Colin Powell, que després públicament s'ha penedit d'haver accedit a aquest xantatge l'any 2000, i consisteix en la famosa imposició d'una setmana, set dies, sense violència. Sharon va obligar Powell a comparèixer amb ell i manifestar que no hi hauria negociació política amb els palestins mentre no hi hagués

una setmana, set dies, de calma total. Bé, una mesura arbitrària, sobretot demagògica, perquè per exemple el desembre de 2001 hi va haver tres setmanes de calma sense violència, també està documentat a les hemeroteques, i malgrat aquestes tres setmanes de calma de desembre de 2001, Sharon no va propiciar cap mena de negociació. En fi, és simptomàtic, cada vegada que representants palestins i israelians, perquè hi ha israelians de bona voluntat, estan en la línia de voler una negociació política, doncs fixin-se vostès, cada vegada que (també està documentat) representants palestins i israelians estan a prop d'aconseguir, o obtenen algun acord substancial cap a la pau, o uns quants grups de palestins rivals, és a dir, Fatah, Hamas, Yihad estan negociant la possibilitat de deixar d'atemptar dins l'Estat d'Israel contra objectius civils, tot està documentat, amb dates concretes, quan aquestes circumstàncies es produeixen l'exèrcit d'Israel ataca o bé directament, massivament, o bé a través d'uns famosos assassinats extrajudicials, naturalment es carreguen a un líder palestí o es carreguen un edifici de quatre plantes amb el pretext de buscar a un líder terrorista, maten 18 persones civils, onze d'ells nens. Em poden dir vostès que està fora del corrent que hi hagi reacció d'indignació que porta a la població palestina a la manifestació, a la protesta o a la mort una vegada més? Naturalment, així s'acaba la calma, però l'important és destacar que els períodes de calma no han estat utilitzats per Sharon, senzillament perquè no té cap interès en avançar en la línia de la negociació política.

Els posaré un exemple molt concret d'una altra variant de voluntat de Sharon. Ja n'he descrit unes quantes. És clarament indicativa, com les anteriors, de com Sharon no vol la pau. Acaba de nomenar en el seu govern de coalició a un general a la reserva el nom del qual és Efi Eitam. És un sionista extremista, saben vostès que hi ha islamistes extremistes, cristians extremistes, jueus extremistes, doncs bé, Efi Eitam és un dels extremistes a Israel. Ha estat incorporat al govern Sharon. En què consisteix l'extremisme del general? Consisteix ni més ni menys en què el seu programa polític preconitza, proclama, la necessària expulsió de tots els palestins que viuen a Israel i territoris ocupats i autònoms. Fixin-se que senyal de pau de Sharon, no vol dir la pau, incorporant al govern una persona que preconitza l'expulsió a Jordània, al Líban, dels palestins que viuen a Israel o a la Palestina ocupada o els territoris autònoms. He portat aquí unes declaracions per si el que dic no és prou representatiu de la personalitat d'aquest senyor. El que va dir al maig per exemple, una perla, diu textualment: "cristians i musulmans comparteixen la fe però no formen un poble, nosaltres jueus sí, la nostra singularitat és que som els únics del món que parlem amb Déu", textual del ministre Efi Eitam, que està al govern de coalició de Sharon. Jo, que no crec en aquestes coses, però que respecto les creences de totes les persones i races i colors, només se m'acut dir que quan es pretén una negociació política, que en aquest cas ni tan sols es pretén, en fi si algun dia es pretengués, seria força difícil negociar amb una persona que diu que parla directament amb Déu o que ha estat elegida per Déu, perquè és clar si el rival de la taula ha estat elegit per Déu i jo, pobre mortal, no ho he estat, la negociació tindrà dificultats. Però bé, dit això una mica amb jocositat, veritablement hi ha sectors, afortunadament minoritaris, a Israel que sostenen aquesta teoria. Però l'important i el que és greu, i dic que són minoritaris, és que aquestes minories estan al govern d'Israel i dirigeixen la política d'Israel.

Jo crec que aquests factors que he denunciat malauradament porten, poden portar, a l'objectiu que busca Sharon, és a dir, la revolta permanent, l'agitació permanent, la mort, l'enfrontament, l'augment dels atemptats suïcides i, conseqüentment, l'espiral de violència que pot acabar malament. Si Bush envaeix l'Iraq probablement Israel escalarà la seva repressió i destrucció de vides i immobles palestins, pel que els hi he dit abans, per allò de a riu revoltat. Això evidentment i malauradament conduirà a un augment dels atemptats suïcides, probablement a una guerra localitzada al sud del Líban. Una de les escassíssimes idees que va tenir Barak, l'anterior primer ministre laborista, va ser liquidar el tema libanès, la retirada del Líban. Si Bush envaeix l'Iraq, probablement Sharon ho aprofitarà per una guerra localitzada al sud del Líban, per

evitar els focus de tensió que tenen al Líban. Aquest caos generalitzat, des del meu punt de vista, afavoriria aquests punts del projecte Sharon, és a dir, l'expulsió massiva de palestins, i només a l'Estat d'Israel n'hi ha un 20%, un milió dels sis milions d'habitants d'Israel són ciutadans d'Israel, tot i que amb alguns drets limitats, però ciutadans d'Israel d'origen àrab i palestí. Probablement s'aprofitaria també, esperem que no, per propiciar aquesta expulsió de cara a aconseguir la unitat ètnica i religiosa de l'Estat d'Israel.

Des del meu punt de vista, totes aquestes barbaritats que estic relatant, documentades totes elles, són possibles entre altres a causa de tres elements principals. Un és la vergonyosa participació, i jo que soc socialista ho dic amb tristesa, però ho dic clarament, la vergonyosa participació al govern d'Israel de destacats representants del Partit Laborista, és a dir, Ben Eliezer, que és el líder del Partit Socialista, per entendre'ns el Rodríguez Zapatero, que és el ministre de Defensa del govern Sharon, o sigui, qui envia els tancs, els helicòpters Apache i els avions a destruir vides i cases palestines, i de Simon Peres, l'actual ministre d'Afers Exteriors d'Israel. Aquests companys són culpables de crims de lesa humanitat. Jo ho he denunciat, el Grup Socialista del Parlament Europeu ho ha denunciat, en resolució, el grup pensa així. Jo he estat a Ramallah i a Tel Aviv, primer amb Arafat i després amb ells a Tel Aviv al març, i els he denunciat, i els he dit que era indigne, que era absolutament impresentable pels socialistes el formar part d'un govern que fa el que fa. Aquí està. Naturalment, no només no m'han fet cas, és comprensible, no tenen perquè cedir a les meves pressions, però tampoc els hi han fet a comissions molt més importants. I així estem, estem en aquest moment afortunadament incitant de forma, esperem que més fort, a que aquests amics laboristes deixin el govern, que és còmplice, o millor dit, que ells són còmplices de matances, de massacres d'un govern que no vol la pau. Malauradament he de dir que persones com aquestes, laboristes com aquests, tampoc volen la pau, perquè si volguessin la pau no formarien part del govern en aquestes condicions. El segon factor és la protecció i la complicitat brindada pels Estats Units d'Amèrica del Nord, aquest sí que ja, aquest senyor Rumsfeld, ministre de Defensa dels Estats Units, té la poca vergonya de parlar de l'així anomenada ocupació israeliana, como si no hi hagués ocupació o com si això no fos prou ocupació i, francament, jo que soc parlamentari europeu, el tercer factor que contribueix a aquesta vergonya que estic comentant i denunciant és la pròpia Unió Europea, la pròpia Unió Europea que està dividida i no du a efecte el que la política exterior i de seguretat comuna hauria de dur a efecte, això també malgrat una altra resolució del Parlament Europeu propiciada per nosaltres que fa uns mesos va exigir al Consell Europeu i a la Comissió Europea que denunciessin l'acord d'associació entre la Unió Europea i Israel, que és una de les armes que li serveix a Sharon per seguir endavant amb les barbaritats que els hi he comentat. Malauradament dic que la majoria dels Estats de la Unió Europea han fet cas omís d'aquesta resolució votada per majoria a proposta nostra al Parlament Europeu. Què volen que els hi digui? Així estan les coses.

Acabo dient, abans d'acabar, unes altres dues "perletes", i això és autocrític perquè va en contra del que jo estic lluitant perquè fos d'una altra manera, però fixin-se, el 24 de setembre, a la cimera de la Unió Europea a Copenhaguen hi va haver dues declaracions tristament significatives, per una banda el Primer Ministre danès Ramsmusen, que acaba de ser aquí a Madrid i que saben que és president de torn de la Unió, urgeix una vegada més Arafat, que està assetjat, que està bombardejat, que està en un cantó ensorrat, urgeix Arafat a que adopti mesures contra els terroristes palestins. Això ja sona a sarcasme, com es pot exigir, o millor dir urgir, per dir la paraula exacta, a l'així anomenat president de govern d'un no sé quin territori autònom a que posi fi als atemptats palestins quan no té cap capacitat de maniobra i està com està. I per altra banda, el primer ministre de Suècia Persson, també malauradament i significativament trist, va dir a la sortida de la reunió "hem discutit del Pròxim Orient i estimem que s'ha de fer alguna cosa i ràpidament, però ningú té idea de què cal fer i com fer-ho". És una situació bloquejada, doncs jo i molta gent té idees, moltes idees

de com fer-ho, es tracta de voler fer-ho. Bé, mirin, no sembla que per a infortuni de tots sigui factible una solució racional al tema mentre Bush i Sharon estiguin en el poder o, almenys, mentre ho estigui Sharon. Està clar que Israel, o almenys Sharon, té un concepte absolut de la seguretat, de la seva seguretat, no li importa una altra cosa, i aquest concepte absolut de la seguretat enllaça amb aquest concepte que ara ens estan insistint aquests pares fundadors que ara hi ha a l'entorn del president Bush que volen fundar un nou ordre internacional basat en aquest famós atac preventiu basat en l'unilateralisme que ja coneixem, que pretenen enterrar aquest entramat institucional internacional que els propis Estats Units van contribuir a crear, em refereixo a les Nacions Unides, que són molt importants, i tot i que de vegades no serveixen per res, una altra cosa seria i terriblement diferent si les Nacions Unides no existissin, doncs bé, així concebuda la seguretat resulta un dret absolut, i aquest dret absolut menysprea el de tots els altres, aquest és el problema, és clar, el de tots els altres llevat el dels aliats incondicionals com Israel, perquè ni tan sols el dels anomenats aliats europeus. Bé, això és un concepte de seguretat, un concepte de seguretat absoluta que és a l'aire com a pretext permanent creat i reforçat tant per Bush com per Sharon. D'aquí que Edward Said pugui escriure una frase tan bella que diu textualment: "la seguretat israeliana és animal de falla, una mena d'unicorn, se la persegueix sense assolir-la mai, però constitueix l'objectiu etern de qualsevol acció futura". Ara bé, algú s'oposa a la idea de que la seguretat israeliana hagi de definir el món per algú que vivim.

Per acabar convindria no oblidar que la irresponsabilitat del president Bush al crear – perquè l'està creant ell- una crisi a l'Iraq és manifesta, que pot arrossegar la zona a una inestabilitat duradora i el cost humà i econòmic pot ser elevat. El president Mubarak ho ha exposat molt clarament, textualment ha dit al govern americà que si ataquen al poble iraquiana sense resoldre el problema palestí, no hi haurà un sol dirigent àrab capaç de contenir la mera d'indignació popular. Això ho diu un amic, un president egipci que no és precisament un exemple de democràcia i suposadament controla al poble egipci amb puny de ferro, i aquest senyor adverteix clarament que serà impossible controlar la marea d'indignació popular en el món àrab. Llavors, per què entestar-se a tot preu i a tot cost en envair l'Iraq, que té a veure Iraq amb Bali? Què té a veure Sadam Husein, evidentment al qual no estimo, què té a veure Sadam Husein amb Bali? Què passa, que no es troba a Bin Laden? S'ha de crear un enemic substitutori perquè Bin Laden no es troba? Potser no és tant desfer-se de Sadam Husein, com he dit abans, sinó de trossejar el país en dos o tres estats que Washington pugui controlar i, en conseqüència, el petroli kurd iraquiana, perquè recordo que el petroli d'Iraq, un altre factor de conflicte, està sobretot a la zona del Kurdistan, en zona kurda. Sabem que Aràbia Saudita ja no és considerada un aliat fiable pels Estats Units, que existeix el risc que desaparegui la dinastia i amb ella la seguretat d'un subministrament permanent de cru. A això ja saben que afortunadament els ecologistes nord-americans estan donant la tabarra per evitar que Alaska sigui també utilitzada, on també hi ha petroli, per benefici de les grans companyies dels grans amics de Bush i, naturalment, això fa pudor i porta a parar més atenció a Iraq. Bé, doncs tot això succeeix mentre s'estén a Estats Units la gran crisi de confiança en aquest capitalisme popular, a causa d'aquestes estafes gegantines, irregularitats comptables manifestes d'empreses com Enron, com WorldCom, amb Cheney Electric, per cert, el vicepresident Cheney va ser directiu de Cheney Electric, abans d'assumir el poder, la vicepresidència dels Estats Units. Francament, molt em temo que Bush estigui cultivant aquest aventurisme en política exterior que ha estat tan rendible per a molts dirigents, per fer front a tot aquest panorama que els hi estic pintant. Podria haver estat una figura arquetípica de Maquiavel, o de Bodino, escrita en el seu llibre *La República*, que deia que la millor forma de preservar un estat de sedició, rebel·lió i guerra civil és mantenir la concòrdia entre els ciutadans, per la qual cosa s'ha de trobar un enemic contra qui fer causa comuna. Doncs ho estan buscant. Des del meu punt de vista, després dels atacs terroristes, que ho van ser, de l'11 de setembre, l'Administració Bush ha aconseguit dilapidar el capital de solidaritat, comprensió i

recolzament prestat per gran part de la comunitat internacional, amb la seva actitud bel·licista. No podem permetre'ns el luxe de no atacar l'Iraq, diu la famosa Condoleezza Rice. Per què? Ataquin vostès als que posen les bombes a Bali, si és que han estat els d'Al Qaeda, si vostès demostren que Saddam Husein és qui les ha posat, però no ho poden demostrar. Representants del govern Bush, com Cheney, Rumsfeld o Rice, han convertit els Estats Units en clar generador de tensions i conflictes internacionals. Em pregunto, per què fer la guerra? Amb quin dret? En nom de qui? I dic, no només l'Islam té extremistes, la dreta cristiana fonamentalista és forta als Estats Units, domina actualment Washington i domina gran part de les Cambres. Aquesta dreta està convençuda, aquesta dreta cristiana fonamentalista està convençuda que li assisteix el dret de reordenar el món, així no els importa expressar-se en termes colonials, per exemple el viceprimer ministre Cheney diu que s'ha de tornar a traçar el mapa del Pròxim Orient, és clar que tot això es fa a l'empara d'un president que, donat que els arbres no li deixen veure el bosc, proclama recordaran vostès que la millor opció és talar els arbres. Recorden els incendis d'agost i setembre? Al president Bush, insigne representant de la família, no se li va acudir que això és seriós, això també està documentat, és a la premsa, la solució per evitar els incendis és talar el bosc. Un president que s'atreveix a dir, com acaba de fer fa un parell de mesos a West Point, a l'acadèmia militar nord-americana, que Estats Units és l'únic model de progrés humà que sobreviu, evidentment aquest president beu en fonts militars que li assegurin que el millor instrument per aquest progrés humà és la guerra. Un president, en fi, que de forma il·luminada també acaba de dir "la història m'ha demanat que actuï contra l'Iraq", jo no invento res, són declaracions oficials, "la història m'ha demanat que actuï contra l'Iraq". A alguns de vostès la història els hi ha demanat alguna cosa semblant? A mi no.

Bé, acabo. És paradoxal que els qui li aconsellen sobre la vida militar no han fet mai la guerra, Rumsfeld ni Cheney..., cap d'ells ha anat a la guerra, no han anat a Vietnam, ni Corea, no han anat per descomptat a la guerra del Golf, cap de les persones de l'entorn de Bush ha anat a la guerra a diferència d'alguns generals, que tot i que no amb la mateixa força que té aquest clan, aconsellen, perquè han fet la guerra, estan aconsellant Bush que no es fiqui en aquesta situació, perquè coneixen la catàstrofe que una acció bèl·lica innecessària podria ocasionar a l'Orient Mitjà.

Acabo dient-los que la Unió Europea, que és potència civil, hauria de parlar amb una sola veu i recomanar a Bush que faci el mateix, que adopti la via de la negociació, en qualsevol cas, i de la pressió no militar i que recordi les paraules d'un altre gran d'Europa, Erasmus, que deia "la guerra dolça per a qui no la coneix". Moltes gràcies.